

muturilor directe din maghiară o urmat de *o* după *u*: *golup*. În afară de aceasta, *ă* nu apare decât în împrumuturile românești.

gânduie (se) vb. III sg. prez. „se gîndește”, scr. *misli*. („Samo se gînduie, a ništa ne radi „Se gîndește numai, dar nimic nu lucrează”) Derivat de la *gânt* cu sufixul *-uie* („*ovati*”). Procedul se întîlnește și în alte cazuri (vezi E. Petrovici, *op. cit.*, p. 82)

măzăre, sf. < *mázăre*, scr. *grašak* (Nam begeni i *mázăra*, i pasuñ ... „Ne place și mazărea și fasolea ...”).

munt'e sg. tant. < rom. *mînte* (Breg je pómal, a *munt'e* je povelik „Dealul este mai mic, iar muntele este mai mare”).

muzikánt, sm. < rom. *muzicant* „lăutar”, scr. *svirač, lavtaš*. (Mi kažemo samo *muzikánt*, a *svirač* ne, kakó vi kažite. „Noi zicem numai muzicant, iar nu *svirač*, așa cum ziceți dumneavoastră”).

pozunar, sm. < rom. dial. *pozunár*, scr. *džep* (Metem nofci u *pozunár* „Pun banii în buzunar”).

prost adj. < rom. *prost*, scr. *glup(an)*. (Človik *prost* govori samo *prostije* „Omul *prost* vorbește numai *prostii*”). Cuvîntul are în grai numai acest sens.

proștiia sf. < rom. *proștiie* scr. *glupost* (vezi *prost*).

slutan, adj. rom. *slut* și suf. *-an*, scr. *ružan, grdan* (Tvoji sin je *poslutan* „Fiul tău este mai *slut* (urît)”).

talpa, sf. rom. *talpă*, scr. *taban, stopa*, (Me boli *talpa*, ne mogu da stojim „Mă doare *talpa*, nu pot să stau în picioare”). În *Graiul carașovenilor* apare *tălpice* „călători la războiul de țesut” (p. 132), pe care noi l-am notat și la Clocotici. V. Karadžić indică forma *talpa* cu sensul de „traversă la gard”¹.

trist, adj. *tristo*, adv. < rom. *trist*, scr. *tužan, tužno* (Ona je *trista*. Dete gledi *tristo* „Ea este tristă. Copilul privește cu tristețe”).

tufa, sf. < rom. *tufă*, scr. *džbun, žbun* (*Tufa* ne racafteva „Tufa nu înfloreste”).

verișóra, sf. < rom. *verișoară*, scr. *sestrica* (Oná je moia *verișóra* „Ea este verișoara mea”).

zmiúr, sm. < rom. dial. *zmiur* „zmeură”, scr. *malina* (Tamo su jagode i *zmiúri* „Acolo sînt fragi și zmeură”).

În legătură cu adaptarea fonetică a împrumuturilor de mai sus, observăm următoarele:

1. Vocala rom. *i* este asimilată cu *ă*, mai ușor de pronunțat, deoarece aceasta din urmă este mai apropiată de ierul propriu (ь), care s-a păstrat în grai: *gînd* > *gânt*, *țîmbur* > *cămbur*, etc.

2. Diftongul rom. *oa* se contractă în *o* (ca, de pildă, în forma *cole* < *țoale* „haine”), deoarece în grai nu există diftongi.

În ceea ce privește importanța pe care o prezintă aceste cuvinte pentru grai, luate în ansamblu, trebuie să subliniem că ele sînt destul de uzuale; unele, ca *fálka*, *gânt*, *prost*, *tálpa*, *trist*, *verișóra*, fac parte din vocabularul activ.

¹ Vezi *Srpski rječnik*, III izdanje, Belgrad, 1898, s.v.